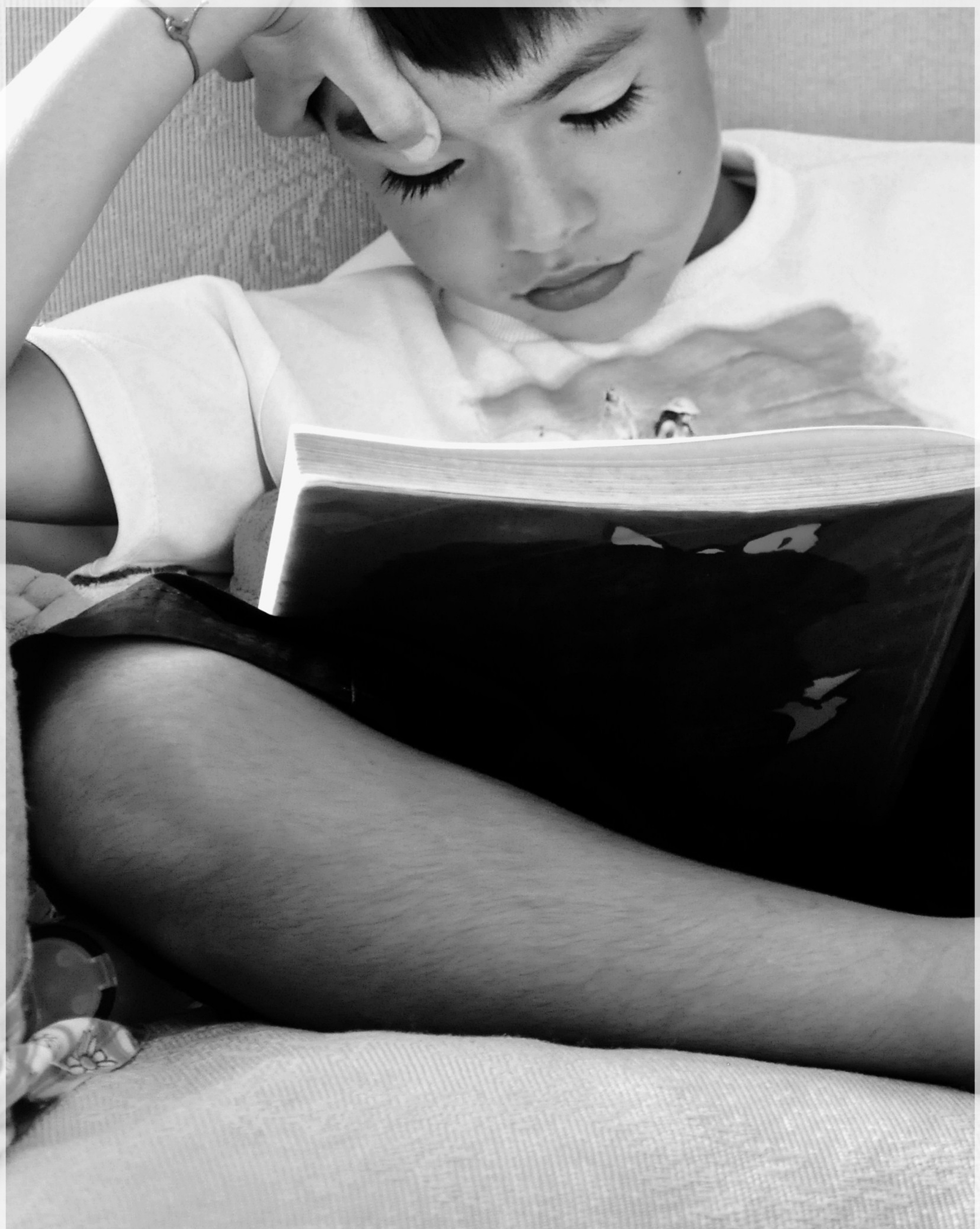
TopLitera

An IX, nr.1
Februarie 2025

Primul număr a apărut în
august 2016.

REVISTĂ LITERARĂ

Adela Ionela ACATRINEI Adina-Maria TRUȚA Alessia ORSSINI Alexandra-Codruța VULCAN Alina PĂDURARIU
Ana Ioana TRIF Anamaria BALAZS Anca SFÂRÂIAC Andrea POP-BENEDEK Angharad FRANDEȘ
Andrei Adam DÓSA Any Coja Camelia VÎLCAN Cristina Antonia MOLDOVAN Daria CIFU
Gabriel MOLDOVAN Ilinca Maria MERA Irina Elena MERA Maria CIUREA
Mihaela POP Teodora UJICA Victor Nicolae CIOBANU

Biblioteca Municipală “George Sbârcea” Topliţa

Toplitera este revista literară oficială a Bibliotecii Municipale „George Sbârcea” din Topliţa, judeţul Harghita, o instituţie publică enciclopedică, de drept public, care funcţionează sub autoritatea administraţiei locale. Biblioteca, cu personalitate juridică şi autonomie financiară, joacă un rol esenţial în promovarea culturii şi literaturii în regiune, fiind finanțată din bugetul local și venituri proprii.

Revista **Toplitera** reflectă misiunea bibliotecii de a încuraja creația literară contemporană, devenind o platformă deschisă atât pentru autori consacraţi, cât şi pentru talente emergente. În paginile sale, cititorii pot descoperi proză, poezie, eseuri și articole de critică literară, dar și interviuri, recenzii de carte și evenimente literare organizate sub egida bibliotecii.

Cu o viziune modernă și un angajament față de educația culturală, Toplitera îmbină valorile tradiţionale ale bibliotecii cu tendințele actuale, oferind un spațiu vibrant de exprimare artistică și un punct de întâlnire pentru comunitatea creativă.

Editor
Viorica Macrina LAZĂR

Asistent Editor
Doina ȚIFREA
Aurica Maria UJICĂ
Georgeta Maria LUNG
Oana COJA
Valentina Mădălina APOSTOL
Mihaela VÎLCAN
Mariana FOLEA
Lenuța KODRATOVICI
Mihaela MEZEI
Anna Maria SZASZ

Design & Tehnoredactare
Vasile MOLDOVAN

Toplitera

An IX, nr.1 - Februarie 2025

CUPRINS

proza

Gabriel MOLDOVAN 03 Mihăiță și Bunicu', Aurora și Nimbus, Ilenuța și Petrică
03 Cum am descoperit Verdele
Maria CIUREA 04 Petru cel mic
Angharad FRANDEȘ 05 Nu deschide!
Alina PĂDURARIU 07 Zeița Rojita
Victor Nicolae CIOBANU 08 Mitzi Bastet salvează timpul
Anca SFÂRÂIAC & **Daria** CIFU & **Gabriel** MOLDOVAN 10 Busola și inima de fum
Teodora UJICĂ 12 Povești în culoarea copilăriei
Anamaria BALAZS 14, **Alessia** ORSSINI 14, **Cristina Antonia** MOLDOVAN 15, **Ana Ioana** TRIF 15 O planetă ciudată

poezie

Andrea POP-BENEDEK 16 Unde ești copilărire? Amurgul
Irina Elena MERA 16 O altfel de iubire
Camelia VÎLCAN 17 Lumina din întuneric
Alexandra-Codruța VULCAN 17 Adolescentul
Adina-Maria TRUȚA 18 Primăvara / Viața / Copilăria
Adela Ionela ACATRINEI 19 Primăvara / Bunica mea...
Ilinca Maria MERA 20 Omagiu lui Mihai Eminescu / Dragă om
Any COJA 21 Păpădia / Ce vei fi? / Furtuna
Mihaela POP 21 Glorie – Eminescu!

exercitiu

Andrei Adam DÓSA 22 Ce este literatura? / Ce este un geniu? /
23 Ce este inspiraţia? / Ce este autorul?

imagine copertă față & copertă spate © Sofía López Olalde / pexels.com
imagine pagina 25, dreapta © Wikipedia

Mihăiță și Bunicu', Aurora și Nimbus, Ilenuța și Petrică

Gabriel MOLDOVAN

Respirația lui Mihăiță desenează o inimă pe geamul rece. Ochișorii lui verzi scrutează cu atenție, căutând să înțeleagă lucrul acesta nou care a acoperit întreg pământul și care seamănă cu lepedeul alb al lui Bunicu'. Oare e la fel de aspră și încăpățânată să se destrame când trage de ea?

Mâna Bunicului întrerupe gândurile lui Mihăiță, când începe să-l mângâie tandru pe ceafă. Închide ochii, preț de câteva clipe. Apoi își apasă capul în căușul palmei sculptată de vreme și poveste, adulmecând mirosul de rășină ascunsă în ridurile adânci. Venele subțiri strălucesc în lumina caldă, ca niște râuri mărunte ale timpului. Degetele sunt ușor arcuite, păstrând urmele muncii de o viață cu lemnul. Unghiile scurte arată grija și atenția la detalii. Chiar dacă pare fragilă, mâna bătrânului emană forță interioară, iar greutatea ei e plină de înțelepciune și căldură, un pod între trecut și prezent.

Cu ochii adânci, pătrunzători, bătrânul își îndreaptă și el privirea în depărtare, ca și cum acolo ar fi ascunse amintirile pe care le caută. Ridurile de pe fruntea sa se adâncesc, iar privirea îi pătrunde în straturile subtile ale memoriei. Și în liniștea încăpățânată, amintirile încep să prindă contur.

Acum, pe geamul rece se desenează două inimi. A lui Mihăiță și a lui Bunicu'. Mâna continuă să mângâie ceafa flămândă de dragoste. Iar vocea bătrânului, modelată de trecerea timpului, răsună cu o sonoritate blândă, dar fermă:

„De mult tare, pe când lumea era încă doar piatră goală și aștepta să fie decorată într-un fel, erau două făpturi cerești, Aurora și Nimbus. Aurora era Spiritul Iernii, o femeie frumoasă cu un suflu rece, iar Nimbus era un bărbat care făcea norii să arate grozav. Tot ținându-și calea, Aurora și Nimbus au devenit prieteni buni.

Într-o zi și-au spus: 'Hai să facem ceva grozav împreună!' Nimbus, mai artist din fire și bucuros de propunere, a prins mâinile Aurorei și când au început să danseze în ceruri, s-a întâmplat ceva nemaivăzut. Respirația rece a Aurorei a învăluit norii lui Nimbus și au început să cadă steluțe mici și albe pe Pământ. Și așa am avut noi aici prima ninsoare.

Mihăiță pare a face ochii mari.

„Cum să-ți explic eu ție? O ninsoare e ca o ploaie, dar mai mult. E o binecuvântare cerească. Fiecare fulg de zăpadă e o literă din povestea prieteniei dintre Spiritul Iernii și Țesătorul de Nori. Când Aurora și Nimbus dansează, ninsorile sunt cadoul lor pentru lume."

Mihăiță aprobă ușor, ca la un lucru făcut cu cap, în timp ce în penumbra camerei, bătrânul își trage bocancii cu gesturi măsurate. Fiecare șiret e o amintire legată strâns de pașii săi pe tărâmul zăpezilor.

„Nu ți-e greu, moșule, în vârf de munte, așa singur cuc?" îl mai întreabă oamenii din sat când merge după o sticlă de tărie. „Ce știți voi? Credeți că am vreme de singurătăți când am ograda plină de copii de care să văd?"

Apoi ușa se dă la o parte și în cadrul ei - un tablou atemporal, ochii luminoși și plini de bucurie ai bătrânului vestesc începutul unei zile noi. În mână ține o găleată pentru lapte.

Din trei salturi ajunge lângă el și Mihăiță. Se întinde cu poftă – așa cum o faci după un somn bun, înfoindu-și blana neagră pentru frigul de afară.

„Hai să vedem ce mai zice Ilenuța!" zise bătrânul. Mihăiță miaună scurt a „Sunt pregătit!" și pornesc amândoi spre grajdul lipit de casă.

„Salut, Petrică!" salută Bunicu' ridicând mâna. Petrică latră scurt a „Sunt vigilent". Bunicu' zâmbește și Mihăiță își dă ochii peste cap. Coada lui arată a semn de exclamare.

Petrică și Mihăiță își au ei istoria lor, însă asta e o altă poveste. Acum se mulțumește să-l privească cu o curiozitate încântată pe bătrân, cunoscând bine că fiecare pas în afară este un dans al vremii și al poveștilor în care și el devine parte.

Pe cer, norii iau forme de șoricei.

Cum am descoperit Verdele

Gabriel MOLDOVAN

Stau la o masă mică, pe un scăunel mic și el, și o colorez pe Albă că Zăpada.

Îmi place mult de Albă că Zăpada. Trebuie să fiu atent să nu ies cu culoarea de pe desen. Fac cu albastru peste tot. Știu că ar trebui să mai colorez și cu galben, roz și roșu cum e pe coperta cărții din care ne citește tanti Mari.

Tare mult îmi plac culorile. Mai mult decât să desenez. Eu sunt Marcus. Am cinci ani și cel mai mult îmi place culoarea albastru.

La grădi', tanti Mari mă pune să desenez în fiecare zi. Dar Sâmbăta și Duminică, nu mă pune. Sâmbăta și Duminică am concediu și nu merg la grădi. Sâmbăta și Duminica pun un curcubeu de culori pe hârtie și apoi mănânc înghețată în timp ce mă uit la ele.

„În capul meu e alt cap care vorbește tot timpul. Nu se poate opri.” Așa zice tata. Cred că seamăn cu tata că și în capul meu e un alt cap care vorbește tot timpul și pe care nu îl pot opri.

Ceilalți copii desenează și ei.

„Vai Marcus, dar ce ai făcut aici?” întreabă tanti Mari când vede desenul meu. „Ai făcut-o pe Albă că Zăpada tristă. Nu se face așa ceva. Mai pune și alte culori!”

Mie culoarea albastră nu mi se pare tristă. Când merg la bunici și obosesc de alergat după găini și rațe, mă întind pe iarbă și mă uit la cer. Mi se pare că e cel mai frumos albastru pe care îl văd. De fiecare dată. De ce tanti Mari zice că am făcut-o pe Albă ca Zăpada tristă? Tanti Mari seamănă puțin cu Albă ca Zăpada. Mai ales când vine la grădi cu părul desfăcut. Lui tanti Mari îi place culoarea galben. Zice că e o culoare veselă și că de aia sala noastră e zugrăvită în galben.

Nu vreau să o fac tristă pe tanti Mari. Scot din penar o cariocă galbenă și încep să desenez peste rochie, mâini, picioare și fața colorate deja în albastru.

Dar desenul se face verde. Nu se face galben. Fac cu carioca galbenă pe o altă foaie să văd dacă e stricată. Nu e. Dar când fac peste Albă ca Zăpada, carioca scrie verde. Wow! E o cariocă magică? Trebuie să le arăt și la ceilalți copii.

Pe desenul Sofiei, care e roșu, carioca mea scrie portocaliu. Pe al lui Radu, care e negru, scrie maro. Ceilalți copii nu m-au lăsat să le arăt și lor. Daaaa, e o cariocă magicăăăăăăă.

Cel mai mult la carioca mea galbenă îmi place când scrie verde, însă trebuie să desenez cu carioca albastră înainte, altfel magia nu funcționează.

Culoarea verde este cea mai frumoasă culoare din cosmos. Și am observat că uneori când e senin și se vede departe-departe, până unde zboară rachetele - cerul are culoare verde.

Petru cel mic

Maria CIUREA

Petru nu a mai crescut de prin clasa a treia. Pentru un băiat de 12 ani, asta e o mare tragedie. În clasa a șasea, la micuța școală de cartier la care e obligat să vină zilnic, colegii lui Petru au început să crească brusc, așa de mult că i se părea că sunt deasupra lui cu cinci capete. Făcea el ceva greșit?

Ăsta e un motiv foarte bun pentru a-și bate joc de Petru. Oricum nu a fost vreodată preferatul lor – e cel mai bun din clasă, iar asta e suficient pentu a nu avea vreun prieten, dar acum nu mai putea scăpa de ei. În fiecare pauză e îmbrâncit, înghiontit, izbit de peretele clasei, uneori chiar și mușcat. „Ha, ha, piticule de grădină, scundule, micuțule”, „Scuze, Petru, nu te-am văzut, era să te calc pe cap”. Singurul loc în care se poate ascunde e baia, unde stă pauză de pauză și plânge cu sughițuri.

Azi, din cine știe ce motiv, nu vor să îi dea pace nici măcar acolo.

- Unde o să mai fugi acum, ratatule? Zice Mihai din clasa a 8-a, bătăușul școlii.

- Ce-o să faci, ce-o să faci? strigă ceilalți în cor, așteptând cu sufletul la gură următoarea mișcare a lui Mihai.

Semnul lucios și roșu, pe care scrie „toaletă dezafectată” parcă se face din ce în ce mai mare, și crește, și crește și ocupă toată încăperea. Urâse mereu că nu avea voie să intre acolo – era singura toaletă care putea fi încuiată, în care ar fi fost mereu în siguranță. Petru nu încălcase vreodată o regulă: dacă știe că nu are voie să facă ceva, sigur există un motiv destul de bun pentru asta. Dar acum, nu are de ales. Mihai se apropie amenințător de el, dar Petru, fără să stea pe gânduri, întinde mâna și intră în cămăruța interzisă, o încuie și închide strâns ochii.

Zgomotele de pumni aruncați în ușă devin din ce în ce mai rare, până nu se mai aude nimic. Așa de ușor au renunțat dușmanii lui? Inima îi bate atât de repede că are impresia că o să-i iasă din piept și o să o ia la fugă pe coridor. Se va liniști, se va duce acasă și le va spune totul părinților – poate, după ziua asta, ar fi fost în sfârșit de acord să îl mute la altă școală. Cu ochii încă închiși, deschide ușa și iese. Ciudat, nu își amintea ca cineva să fi renovat toaleta – de când era așa de curată, cum de ușile cabinelor nu mai stăteau să cadă și, mai ales, cum de erau pereții vopsiți în roșu aprins? Ciudat, fusese aici în fiecare zi în ultimul an. Ciudat, tare ciudat.

Iese din baie și își caută clasa. Clădirea asta fusese din totdeauna atât de mică? Aude un chițăit ca de șoricel și se uită panicat în jur – îi e tare frică de șoareci. Nu vede nimic, dar simte cum ceva îi trage agitat de pantaloni, se cațără, îl escaladează ca pe un munte, poate e un gândac? Începe să dea agitat din picior, dar gândacul nu se lasă și reușește să i se așeze pe nas.

- Petru, oprește-te, ai înnebunit, ce ai? O să mă omori!

Chițăitul de șoarece devenise mai clar, dar nu era o rozătoare, ci un om foarte mic... Era Mihai, bătăușul din clasa a 8-a! Petru întinde palma și Mihai sare pe degetul său mare.

- Haide, avem nevoie de tine la ora de sport, ne așteaptă profu pe teren, să facem cățărări și sărituri!

Petru nu înțelege nimic și iese din școala pe care pare că o să o dărâme dintr-o clipă în alta. Afară, pe terenul de sport, e întâmpinat de aplauze și de urale din partea tuturor colegilor săi, care nu erau mai mari decât niște rozătoare. Toți încep să se urce pe el – pentru nota 6 trebuia să îi ajungă în palmă, pentru nota 8 erau nevoiți să reușească să se așeze pe umerii lui, iar pentru nota 10 să îi atingă creștetul. Stătea nemișcat, lăsându-i să își facă treaba și încerca să înțeleagă ce se întâmpla. Descoperise, cumva, o lume nouă, în care era cel mai bun, cel mai puternic și cel mai

iubit. Poate să își ia revanșa pentru tot ce îi făcuseră, să se răzbune astfel încât să îi țină minte. Sau poate să păstreze secret acest nou univers al lui și să evadeze ori de câte ori are nevoie. Dacă alege să îi pedepsească, cu ce are să fie el mai bun decât cei care îl chinuie pe el zi de zi în viața lui reală?

Se aude clopoțelul care anunță sfârșitul zilei. Toți îl aplaudă încă o dată și în drum spre poarta școlii bat palma cu degetul mare al lui Petru. „Mulțumim, Petru, ești cel mai tare, ce ne-am face fără tine, ne vedem mâine". Nu mai auzise asta vreodată de la colegii lui.

Petru intră iar în baie și, fără să stea pe gânduri, deschide ușa toaletei defecte. Va merge acasă și le va demonstra tuturor că poate fi prietenul lor, chiar dacă nu e la fel ca ei. Iar, dacă nu reușește, se va întoarce aici și va fi fericit.

Deschide ochii și, cu inima bătându-i chiar mai repede decât prima dată, iese curajos din cabină. Acolo, îl așteaptă colegii lui care, spre mirarea lui, îl copleșesc cu îmbrățișări.

- Petru, ne-ai speriat atât de rău, am crezut că te-am pierdut! De ce nu ne-ai răspuns atâta timp? Iartă-ne, nu o să îți mai facem rău vreodată, de acum ești prietenul nostru cel mai bun!

Îl iau pe sus și ies chiuind din baie, apoi merg la ora de sport, unde Petru e ales pentru prima dată să joace fotbal cu ceilalți băieți. Dacă se gândește mai bine, nu crede că o să mai folosească portalul secret prea curând, dar cu siguranță că o să mai încalce măcar două-trei reguli în viitor.

Nu deschide!

Angharad FRANDEȘ

Asta scria pe pachetul misterios. Se uita la ambalajul de hârtie albă cu logo-ul Emag. O fi comandat mama iar ceva, se gândea. Clar, in orașelul asta de munte, departe de orice eveniment interesant, era mai ușor sa comanzi de pe internet. Magazinele erau puține, si doar cele necesare care erau plicticoase pentru un pusti de 10 ani ca el, plin de avânt si spirit de aventură.

De abia ce începuse vacanța, cei mai multi colegi de școală plecaseră cu parinții în concedii, precis mult mai interesante decat cele de aici, altii, mai fericiți, chiar în tabere...Doar el ramasese singur cuc, cu cățelul lui Martin, pe strada Petuniilor nr. 5 pe unde bătea vântul pe uliță și singura schimbare de activitate era camionul care aducea pui la alimentara din colt.

Ce plictis, ce nenorocire, să ai timp liber berechet, bașca vreme frumoasă de iunie cu soare, și să nu ai ce face! Și mai ales, cu cine!

Mamaia i-a spus sa citească o carte. Ba chiar i-a adus câteva din pod. Pe bune?Citea cu plăcere cărți de aventură și capă și spada, cu pirați si bătalii grozave, însă, oare vacanșa nu era făcută pentru a trăi aceste aventuri, și nu pentru a le citi? După atâtea luni lungi de școală- dimineața- sandvici - ore- ieșit la table – teme - somn, nu era vremea să se scuture de rutină și să se avânte în necunoscut?

Oftă din rarunchi, așa cum o văzuse facând pe Mamaia după ce plivea straturile de ceapă, și se simti instantaneu, mai ușurat. Ușurat, dar problema înca nu era rezolvată. Se hotâri să dea o tură prin ogradă sa vadă ce mai era nou. Poate gainile oaseră. Poate pisica l-ar fi lasat sa mângaie noii ei pui negri. Poate că Martin va gasi urma unui hoț...a unui răufactor...poate chiar a unui interlop... Poate că îl va urmari printre tufele de leuștean si rabarbăr până în pădure, unde îl va amenința cu pistolul ăsta de plastic. Precis interlopul se va speria, va plânge si se va preda. Poate o va chema și pe mămica. Interlopii ăștia-s cam zevzeci, a auzit el la Romania TV, Mamaia doar asta asculta seara.

Pe de altă parte, n-are el chef de interlopi, chiar dacă-s lași. Mai bine ar porni întro expeditie pe râu in sus. A mai fost pe -acolo, dar nu așa organizat și țintit. Acum o să își ia provizii, o să își pună în ghiozdan un sandvici cu salam și branză (proteine necesare), o sticlă de Cola (hidratare și zahăr pentru energie), bomboane (glucoză), și ciocolată (pentru suflet). Nu o să uite o pelerină de ploaie subțire, șosete de schimb, lanterna și binoclul. Neaparat binoclul, pentru că nu se știe niciodată când ai nevoie să vezi ceva de departe, poate vreo căprioară sau un dihor. Da! O să caute un dihor! Martin lătra lângă el, parcă avertizandu-l ca nu prea se împacă el cu dihorii.

Dănuț se aplecă spre cățel, scărpinandu-l după urechile pleoștite, așa cum știa că îi place lui, când la gard se opri mașina de la Cargus, împrastiind nisip frânând, și gâinile se zburataciră puțin speriate.

-Familia Grigorescu, Petuniilor 5? Uite, un pachet. Ia-l, e deja plătit.

Până se dezmetici Dănuț, curierul și plecă în trombă. Era doar ora 10, si până la 4 mai avea destule pachete de livrat.

Nu deschide! citi Dănuț cu uimire. De la cine o fi fost? Îl întoarse pe toate părțile, dar nu găsea niciun indiciu.Indiciu – semnalment, dovadă concretă după care se poate recunoaște un obiect, o ființă sau un fenomen, poate chiar, situație, care, privită în legătură cu alte fapte, împrejurări sau situații, poate servi ca probă într-un proces. Asta citise el in Manualul Detectivilor Amatori și ținuse minte, pentru că își dorea să devină un detectiv celebru când va fi mare. Cel puțin cât Sherlok Holmes din seriale.

Nimic. Ambalajul era alb, fara expeditor. Dănuț cântari pachetul în mană și îl scutură timid. Nu era greu, iar înăuntru se mișca ceva. Se mișca, dar nu pentru că îl agitase el, ci se mișca de la sine, ca și când ar fi fost un animăluț înauntru. Poate un șoricel? Dănuț se hotârî să deschidă el pachetul, să nu o mai aștepte pe Mamaia: dăcă înauntru era ceva viu care avea nevoie de aer? Ar face o faptă bună, nu? Dar cine și de ce ar trimite șoricei? Dar daca era un șoricel si l-ar fi scăpat prin ogradă, nu s-ar fi aflat el în pericol cu atatea pisici prin preajmă? Of, tare greu e să iei decizii de om mare. O să îl deschidă cu prudență, doar la un colț, cât să aibă șoricelul aer destul. Încercă să dezlipească banda de scoci cu unghiile,

însă acestea erau roase (rușinică, dar uneori, temele la mate te E-XA-SPE-RE-A-ZĂ), așa că lasă pachetul pe bancă și intră in casă după o foarfecă. Se intoarse cu foarfeca mare de croitorie a lui Mamaie si băgă ușor o lamă încercand să taie o latura a cutiei de carton.

-Hei, vezi că mă înțepi! Speriat și surprins, Dănuț lăsă cutia să îi cadă din mâini.

Pachetul căzu pe pavaj și își îndoi un colț. Se auzi un chiuit și prin fanta formată, se văzu ieșind o lăbuța lungă, albastră, flexibilă, care începu să pipaie împrejurimile, încercând să desfacă cutia.

-Stai că te ajut eu, sări Dănuț. Martin începu să latre ațâțat de noua apariție misterioasă.

Dănuț se apropie de cutie circumspect, cu ceva ezitare, și se lăsă pe vine lânga ea. O atinse cu un băț, ca și când s-ar fi așteptat să sară ca un arc. Trase aer în piept și, îmbărbatându-se singur, își spuse că acum e baiat mare și că are situația “sub control”, ca în filmele de pe AXN cu polițiști buni.

Luă cutia în brațe și dădu capacul la o parte. Creatura dinauntru era albastră și pufoasă, cu două mânuțe si două picioare, aducea puțin a maimuțică, dar nu era chiar maimuțică.

-Buna ziua! spuse creatura. Era micuță, să fi fost de o palmă. Avea picioare lungi, albastre cu dungi mov (ca niste șosete dungate, gândi Dănuț), care se terminau cu labuțe mari, cu trei degete. -Doar pic să mă reculeg. Ce m-a mai hurducait mașina aia la transport. Am amețit de tot!

Dănuț își aduse aminte deodată că o gazdă grijulie trebuie să se ocupe de musafirii de orice fel și îl intreba: -Nu ți-e sete?

-Oh, ba da, ofta vizitatorul –surpriză. Aș bea niste sirop de nuscșoara dacă ai, dacă nu, e bun și niște iaurt cu mușstar.

Ochii lui Dănuț se măriră a mirare.

-De-alde noi nu suntem pretenţioși, lăsă creatura de la ea. Merge și un pahar de apă. Dănuț se ridică să plece la bucătarie, însă blănosul mic îl apucă de tricou cu lăbuța:

-Stai, că am și o hartă.

Îi intinse o foaie de hârtie de caiet dictando, mâzgalită cu o hartă aproximativă. Dănuț identifică un lac, o insulă, și pe insulă, un copac mare, schițat din câteva linii nervoase de creion maro.

-Trebuie neaparat să ajungem acolo.

-Ce-i acolo?

Nu pot să îți spun, dar o să vezi. Chiar trebuie să ajungem acolo, insistă motocelul albastru. De asta m-au timis la tine. Tu ești Dănuț, nu? Dănuț Grigorescu, din clasa 3-a, banca a patra de lângă sobă? Care a dat un gol în pauza mare fix în poartă, când toți credeam că vă bat ăia din B? Mă bucur sa te cunosc! Eu sunt Motek, și îi intinse o labuță pufoasa, dând usor din capul lui cu două antene și urechi.

Dănuț vazând ca Motek e atât de prietenos și inofensiv, ca un ghemotoc de nătăfleție radioasă, îi strânse mâna cu încredere așa cum a vazut că fac oamenii mari când încheie vreo afacere.

-Acum că suntem prieteni, să iți spun de ce am venit.

Blănosul se uită cu atenție prin jur, și cu oarecare teamă la Martin, care încă lătra ca un zevzec.

-Nu prea mă place, recunoscu Motek putin amârat.

-Așa e Martinel. Se dă în spectacol până te cunoaște, îl consola Dănuț. Hai, măi caţel, să ne jucăm cu Motek, îl chemă. Martin se apropie circumspect, amușinând labuța întinsă a blănosului mov. Văzu însă că nu e niciun pericol, și începu să dea din codiță ca un metronom.

-Văd ca ai deja rucsacul făcut. Te rog, doar, ia și pentru mine o pereche de șosete, să putem face un hamac din ele. Sunt micuț, o să încap.

-Nu vrei să te bag și pe tine in rucsac ? Ai picioarele cam mici și ai să obosești.

-Sunt eu mărunțel, dar să știi ca sunt rezistent și destoinic! De- alde noi mergem mult pe jos, nu obosim noi așa repede.

Își puse ghiozdanul în spate, fluieră după Martin și îl luă pe Motek de lăbuță. Echipaj complet! constată mulțumit. Se mai uită o dată în urmă la căsuța lui Mamaie și o porniră la drum. O luară pe străduța cu pietriș ce ducea spre pădure și apoi spre dumul forestier. Cu un cântecel pe buze, timpul trece mai repede și drumul pare mai ușor, constată Dănuţ, mormaind încet, și pe măsură ce înaintau, începea să lălăie cu tot mai mult avânt.

Înspre liziera pădurii, întunericul se făcea tot mai adânc. Danuţ, puțin speriat și nesigur de decizia de a pleca în expediție, îi strânge mâna tot mai tare lui Motek, încercând să se asigure că totul e în regulă, că prietenii lui sunt lângă el și că nu se află în nici o primejdie. În dreapta lui, Martin țopăia vesel.

Zeița Rojita

Alina PĂDURARIU

— Mă plictisesc de mama focului! Același decor în fiecare zi! Castelul ăsta perfect, cu grădinile lui paradisiace, păsărelele colorate și florile îmbătător de parfumate!

Nu mai suport armonia asta falsă! Nu se întâmplă niciodată nimic!

— Ești culmea! Ai tot ce și-ar dori oricine, dar tu, vezi Doamne, te plictisești!

— Pentru tine e ușor! Ești flăcău! Tu poți merge la vânătoare, mergi la școală pe tărâmul Pelirrojo, vorbești cu tot felul de ființe!

— Tu ești señorita, nu se cade să te expui. E periculos.

— Dar sunt roșcată și eu. Mă încadrez perfect în decor! Chiar! Am o idee!

— Mi-e teamă de ideile tale! Ultima dată, când m-ai pus să-l aduc pe prietenul meu Enrique la castel, nu s-a terminat tocmai bine. L-ai dus la lac fără să-i atragi atenția la libelula care te transformă într-un peștișor auriu dacă sari în apă!

— Chiar nu înțelegi? Doar așa îl puteam convinge să rămână cu mine! Să am și eu cu cine povesti! Și el e fericit! Are și puteri! Poate vorbi, iar o dată pe zi se poate transforma din nou în om, pentru jumătate de oră! E adevărat că nu se poate îndepărta de lac, altfel se evaporă... Dar eu nu lipsesc niciodată! Povestim despre tot felul de lucruri! Ce bine ne simțim împreună!

— Ești greu de înțeles, asta e! Ia zi, ce idee ai de data asta?

— Mi-e teamă să-ți spun. Promite-mi că nu mă refuzi!

— Bine, bine… măcar o dată la câțiva ani să-ți îndeplinesc câte-o dorință!

— Mâine dimineață mergi la vânătoare, așa-i?

— Da, dar de ce e important pentru tine?

— Mâine dimineață îmi dai un costum de vânătoare de-al tău, îmi prind părul, mi-l ascund sub pălărie și nimeni nu va ști că sunt eu. Vin cu tine!

— Vai de mine, Rojita! Iar mă bagi în belele!

— Nu mă poți refuza, ai promis!

— Bine, dar stai lângă mine! Nu te aventurezi!

— Așa facem!

* * *

Răsăritul acesta roșiatic seamănă mai degrabă cu un apus. Îmi place.

— Ce dimineață superbă! Hai să pornim! Ia tu calul acesta roșcovan! Să te asortezi cu el!

— Oricum pe ăsta l-aș fi ales!

Aerul din pădure e încărcat de miros de pământ reavăn și mușchi jilav. Inspir adânc. Apoi mă opresc brusc.

— Simt miros de blană! Ebano, o iau puțin pe cărarea asta!

— Bine, Rojita, dar nu te îndepărta! Ne vedem peste o oră aici!

— Am înțeles. Ești cel mai bun frate din lume!

Mirosul se intensifică. Nările îmi sunt pline de aroma puternică de blană de vulpe.

În fața mea se deschide o scorbură imensă. Trebuie să văd ce ascunde.

La început, e beznă totală. Înaintând, ochii mei se obișnuiesc cu întunericul. O pădure stranie, verde și deasă, se întinde înaintea mea. Printre copaci, o mulțime de vulpițe, de toate mărimile, mișună în liniște. Blana lor roșcată contrastează izbitor cu frunzișul întunecat.

E magic.

Rămân înmărmurită. Nu de frică. De uimire. Simt o familiaritate ciudată în tot acest peisaj.

O vulpe mare, cu blana strălucitoare și ochii ca chihlimbarul, mă privește fix.

Simt schimbarea înainte ca ea să se întâmple.

Mă metamorfozez.

Este un proces brusc, dar sublim. Ca o revelație.

Am patru picioare, urechi ascuțite și o blană care îmi creează o aură de lumină în jur.

Regele vulpilor, căci el e cel care mă privea, își pleacă ușor capul și spune:

— Bine că ai ajuns la timp! În scurt timp, ne-am fi metamorfozat cu toții... am fi devenit copaci. Așa cum îi vezi pe cei din jurul tău. Misteriosul Zeu care trebuia să ne protejeze a fost transformat într-o libelulă. Astfel, a fost alungat din ținutul pe care-l ocrotea și acum zboară deasupra unui lac, transformând oamenii în peștișori aurii.

Îmi țin respirația.

— Cel care l-a blestemat e Zeul Lunii. Lui nu-i plac vulpile. Ne-a cerut să părăsim acest ținut până la al patrulea răsărit de peste an. Mâine se împlinește termenul.

În pieptul meu, inima îmi bate ca un toboșar ce anunță războiul.

— Totuși, avem o scăpare. Zeul nostru, înainte de a fi transformat în libelulă, a reușit să ne transmită un mesaj: dacă va veni Zeița Vulpilor înainte de termen și îl va convinge pe Zeul Lunii să o ia de soție, vom fi salvați.

Rămân mută.

— Să mă mărit?!

Gândul mă sperie.

— Eu nu știu să fiu zeiță! Eu mă plictisesc repede! Ce ar trebui să fac?

Regele vulpilor zâmbește blând.

— Zeițele călătoresc în tot universul. Fac minuni. Se întâlnesc cu ființe nemaivăzute. Fac planuri și aduc bucurie.

Îmi țin respirația.

Asta e... exact ceea ce mi-am dorit mereu.

— Accept.

— Rojita...

— Dar am o condiție!

Îl privesc hotărâtă.

— Peste o oră trebuie să fiu la răscruce, să-l anunț pe fratele meu. Nu vreau să fie îngrijorat. Îl iubesc. Trebuie să vii cu mine, ca să mă creadă.

Regele vulpilor își înclină capul respectuos.

— Vin cu tine, Rojita. În sfârșit, Zeița Vulpilor s-a întors la noi!

Mitzi Bastet salvează timpul

Victor Nicolae CIOBANU

Seară de seară
Imediat după apus
Când ți-e lumea mai dragă
Când încep eu să mă joc
Tu pleci.
De ce mă necăjești?
Arăt eu ca un câine?
Așa mă tratezi?
Eu nu sunt sclava ta
Eu sunt *karma* ta
Să mă numești tu Mitzi?
Când eu sunt Bastet,
Sora lui Ra,
Pisica templului lui Amon?
Mitzi? Mai multă inspirație n-ai?
Vai de capul tău, bătrâne!
Mai cheamă ș-un câine,
Că de n-ai fi blând,
De n-ai fi bun,
mi-aș ascuți ghearele
în gâtlejul tău plăpând.
Dar bun ești
Prea bunule
Mult prea bun.
Mă tratezi ca pe-o regină
Mă rog, aproape regină
Pentru că nu-mi spui tot.
Să ai secrete?
Asta nu-i iubire.
Să pleci tu noapte de noapte
Când ți-e lumea mai dragă
Când am eu chef de joacă?
Să mă lași aici cu toate ceasurile
Să ticăie tic-tac, tic-tac,
Curge picătura tic-tac, tic-tac,
Să-mi ticăie toate deodată
Să le privesc deodată
Să văd cum curge timpul de încet
s-aștept o veșnicie,
Dar nu. A venit timpul să aflu.
Unde pleci tu? Unde dispari, oare?
Și de ce așa de brusc, în zare?
Gata! Am vorbit destul.
Mai bine să trag cu urechea.
Se-aude ceva.
Îți știu eu pașii
Cum calci
Cu dreptul mai apăsat
Ca un ceas stricat
Tu ești, deci.
Să mă pregătesc.
Cum îmi stă blana?
Arăt bine pentru vârsta mea.

Ușa apartamentului de la etajul trei se deschide greu. De câteva zile iala s-a stricat și bătrânul învârte în gol de câteva ori cheia. Ușa grea din lemn scârțâie puternic și bătrânul abia intră în casă. E obosit și are hainele murdare și pline de pete de ulei. Mitzi îl așteaptă pe hol, dar el abia o vede. Își dă jos cu greu papucii. Se sprijină de perete. Încearcă să-și pună haina pe cuier, dar nu reușește. Haina cade lângă ușă. Aruncă o privire scurtă spre ea, dar o lasă acolo. Se duce spre dormitor. O atinge pe Mitzi pe cap, dar foarte scurt și mecanic. Intră în dormitor și închide ușa. Peste puțin timp, iese din dormitor și merge spre bucătărie. la cutia cu granule de pisică și îi umple lui Mitzi vasul. Îi completează celălalt vas cu apă și pleacă înapoi în dormitor. Trage ușa după el. Se aruncă în pat. Peste câteva minute începe să sforăie. Mitzi se duce glonț la haina căzută din fața ușii. O miroase. Simte același miros de ulei de motor și vede aceleași urme de noroi. De două săptămâni, povestea asta se repetă în fiecare noapte.

"Curiosity killed the cat,
But satisfaction brought
It back."

Din nouă vieți
În viața mea n-am pierdut nici una,
Dar nu mai pot
Mă roade și pe mine
Să aflu, să știu și eu
Unde merge Papi-al meu
Și ce-i în sufletul lui greu
De pleacă noapte de noapte
Ziua doarme
Noaptea umblă
S-a îndrăgostit stăpânul meu?
La vârsta lui?
Venerabilul meu Papi
Cel mai bun ceasornicar din țară
Ce-i cu Papi-al meu
De-i trist în țară?
Sărăcuțul Papi
nu spui nimic.
Atâtea ții în tine.
Dar las că aflu
Mâine nu-i poimâine
Și ieri a fost demult
Acum e timpul
A bătut ceasul
Care din ele?
Ceasul cu cuc.
Cel mai vechi ceas din casă,
Singurul de nădejde.
Restul mai rămân în urmă.
Mâine plec.
M-am pregătit prea mult.
A sosit clipa.
Atenție! Vine pisica.
Voi fi iarăși ce am fost
Și mai mult decât atât,
Eu, Bastet, fiica lui Amon Ra,
Zeița Egiptului,
Cea cu 9 vieți,
Felina ideală
Visul nopții de vară.

A doua zi, la prânz, bătrânul s-a jucat cu Mitzi mult timp. A stat cu ea pe canapea, a mângâiat-o, iar ea s-a urcat pe pieptul lui și l-a masat. Știa ea foarte bine unde stă energia negativă, iar inima lui era întunecată cu griji. Ceva o neliniștea și era prima oară în două săptămâni când bătrânul își făcuse timp să stea mai mult cu ea. Părea că își ia la revedere și asta o neliniștea. La noapte va pleca. Tot planul e pregătit. Va face o baie pe la ora cinci, își va mai ascuți încă o dată ghearele în dulapul din sufragerie, iar apoi se va furișa în geanta cu scule a bătrânului și se va transforma într-o jucărie. Zis și făcut. Totul a decurs conform planului. Înainte să se ascundă în geanta mare cu scule de reparat orologii, Mitzi a reușit să facă o mică ruptură în geantă, cât să aibă aer și să vadă prin ea.

Imediat după apus, bătrânul a luat geanta și a plecat repede din casă. Era atât de agitat, că uitase să se încalce și a plecat în șlapi. S-a întors repede să se încalțe și a alergat cum a putut el mai bine pe scări. A trecut strada și s-a dus în capătul aleii dintre blocuri. Acolo, în intersecție, îl aștepta un Mercedes negru și o mașină de poliție. Bătrânul s-a urcat repede în spate, l-a salutat aproape inaudibil pe șofer, iar mașina a pornit în viteză cu escorta poliției în față, cu girofarul aprins. Mitzi era mai mult decât uimită de toate astea.

Nu peste mult timp, mașina a oprit direct pe pista unui aeroport și bătrânul a coborât repede și a luat geanta. Acolo era un avion cu motorul porrnit și bătrânul a urcat direct în el. S-a așezat pe fotoliu, în zona de business și a pus geanta lângă el. Avionul a decolat imediat și în aproape două ore a aterizat. Mitzi adormise, dar s-a trezit brusc când a auzit că oamenii din jur vorbeau în engleză.

Bătrânul a fost escortat cu o altă mașină și a ajuns în fața unei clădiri astronomice. Acolo a urcat repede treptele și a intrat în clădirea impunătoare a observatorului regal din Greenwich. O delegație l-a preluat pe bătrân și a fost dus într-un laborator astronomic, unde se afla cel mai vechi ceas astronomic din lume. Mitzi se uita uimită prin geantă. Când nimeni nu era atent, a ieșit repede din geantă și s-a strecurat în spatele unei vaze mari cu flori. De acolo putea să observe tot și nu puțină i-a fost surprinderea când a recunoscut printre cei aflați acolo, mari oficialități din lume, oameni pe care i-a văzut numai la televizor.

Mitzi era surprinsă. Lângă stăpânul ei stăteau umili chiar președintele României și președintele Americii. Pe cât era de înalt, președintele României se făcuse mic pe lângă stăpânul ei. Tot îl auzea că zicea ceva de ordinul național ”Steaua României”. Președintele Americii îi strângea mâna bătrânului ceasornicar, dar uitase să-i mai dea drumul și să-l lase să lucreze. Un domn ce părea mai apropiat de președinte, reușise să-i ia elegant mâna și să-l îndepărteze de ceasornicar. Cum s-a văzut desprins din mâna lui, ceasornicarul s-a apucat să lucreze la ceasul astronimic și să facă măsurători. Mitzi era uimită. Atunci a înțeles de ce stăpânul ei venea acasă obosit în zori de zi și plin de pete de ulei pe haine.

Mitzi era deșteaptă și poligloată, ca toate pisicile din înalta clasă a Egiptului Antic. Reușise să înțeleagă deja cam despre ce era vorba. Oamenii din jur erau panicați și vorbeau cu toții despre comprimarea timpului. După calculele lor, ziua de 24 de ore avea acum 16 ore și se tot micșora până ce oamenii ar putea să rămână fără timp. Dar asta se întâmplase și pe vremuri, în Egiptul Antic, înainte ca oamenii să termine piramidele. Și atunci, ca și acum, cu toții au vrut să facă prea multe, într-un timp cât mai scurt și au uitat de ritmul firesc al vieții. Atunci zeul Heh, ajutat de zeul Thoth, au decis să se răzbune pe oameni pentru că batjocoresc timpul și le-au micșorat zilele și nopțile, astfel încât cu toții erau din ce în ce mai disperați pentru că simțeau că au atâtea de făcut și nu le-ajunge timpul.

Vai, de mine
Ce trist, ce grav
Ce bine că sunt
Ce mirare că sunt
Eu, pisica pisicilor
Felina felinelor
Suprema Bastet
Cea cu stea în frunte
Acum am înțeles
Totu-l are sens
De ce stăpânul meu,
Dragul meu Papi,
Pleacă noapte de noapte
Să oprească timpul.
Ce om bun și priceput!
Ce om răbdător
Cum să nu-l ajut când știu atâtea
Și atâtea
Prea multe pentru o pisică.
Mult prea multe.

Mitzi se gândea deja la un plan. Era un plan greu și complicat. Era primejdios, dar n-avea de ales decât să înfrunte primejdia, iar de va pieri, ar mai fi avut încă opt încercări. Trebuia să ajungă numaidecât la British Museum și să caute papirusul cu vraja folosită pentru decomprimarea timpului. Dacă nu reușa, atunci trebuia să caute tăblița sumeriană cu aceeași vrajă. Avea două opțiuni și asta o liniștea și îi dădea mai multă încredere. Dar dacă nu va reuși? E totuși o pisică. Cum să treacă nevăzută prin toate ușile securizate?

Nu cred că voi reuși
N-am cum
Orice-aș face
N-am cum
Nu văd nici o scăpare
Nici o ieșire
Doar o intrate
Intru în muzeu
Dar nu sunt zeu
Să mă fac nevăzută
Trebuie să-ncerc
Poate reușesc
Măcar să încerc
Încercarea nouă vieți are.

Prima dată a dat un BMW negru peste mine când am ieșit din observatorul astronomic. Un BMW, culmea, cu un român la volan. Se auzea muzică tare în boxe. Încă nu murisem. Eram în toate durerile morții. Am auzit că e importantă ultima amintire înainte de moarte. Auzeam tare din boxe ”păi na, păi na / poate-ți fură inima” și așa am murit. La moarte, nu mai vorbește nimeni în rime.

A doua oară m-a prins un hingher beat și atâta m-a bătut că m-am reîncarnat. A treia oară am reușit să intru în muzeu, dar am stat ascunsă în pod și nu puteam să cobor că erau alarme. Am murit de sete și de foame în British Museum.

Numai a patra oară am prins ziua cu porțile deshise la muzeu și am reușit să intru. La etajul de egiptologie, m-am prefăcut că sunt o pisică mumificată și am reușit să rămân peste noapte și să găsesc papirusul cu vraja.

În următoarea seară, am ajuns la observatorul astronomic și am reușit să pun papirusul în geanta cu scule a stăpânului meu, Papi. S-au mirat cu toții când au găsit acel papirus și au chemat urgent un expert. Expertul a fost uimit când a tradus vraja și a fost chemat urgent Papa de la Roma și șeful rabinilor, împreună cu Patriarhul din Constantinopol, care au recitat cu toții împreună vechea vrajă și astfel, timpul a fost salvat și Pământul a continuat să se învârtă la fel în jurul Soarelui și toate au fost bune.

Mitzi a trăit cu bine până la adânci bătrâneți alături de stăpânul ei, Papi, care avea gene foarte bune și a depășit o sută de ani, ajungând în cartea recordurilor.

Busola și inima de fum

Anca SFÂRÂIAC**, Daria** CIFU**, Gabriel** MOLDOVAN

Irina se plictisea. Se săturase de atâtea case noi. Vara și casa, vara și casa. În timp ce stătea tolănită pe pat, gândindu-se la asta, ușa se trânti cu zgomot. Nici măcar asta n-o mai speria într-o casă nouă.

Se căută în buzunar după talismanul de la mama ei. O liniștea ori de câte ori se simțea anxioasă. În schimb dădu de o suprafața fină, sticloasă. Își aminti de fiolele găsite în pivniță și își dori ca cea pe care puse mâna să fie fiola cu praf mov, pe care scria „Invizibilitate”.

Auzea ticăitul ceasului de pe perete contopindu-se cu ritmul bătăii inimii sale. Busola. Unde era busola? Scotoci prin buzunar, strânse fiola între degete și încercă să o scoată la lumină. Oh, nu! Nu se putea întâmpla așa ceva! Fiola… era acolo și nu voia să fie scoasă. Încercă să o deschidă, dar degetele o ardeau, de parcă mica sticluță ar fi fost învăluită în flăcări. A închis ochii și, fără să-și dea seama, a început să tremure incontrolabil. Voi ați observat că nu tremură toate părțile odată? Dacă este iarnă, îți tremură mintea. Dacă e primăvară, îți tremură mâinile. Dacă e vară, îți tremură sufletul și dacă e toamnă, îți tremurau până și hainele. Dacă tremuri destul de mult, atunci începi să înveți cum poți să tremuri. A învățat, dar, în acel moment, a uitat, așa că a început să tremure din toate încheieturile.

Și-a amintit când mama ei i-a dat busola. Avea nouă ani și, oferindu-i-o, mama i-a spus că o va ghida în viață și, cu ajutorul busolei, va reuși să învingă Cavalerii Tremurători. Ea nu a înțeles niciodată. A început să creadă că fiolele din pivniță nu erau un joc pentru copii mici și că vocea aceea cutremurătoare, care a rostit fraza oripilantă, nu era un ecou. A alergat spre ușă, cu inima cât un purice. Era încuiată.

A băgat iar mâna în buzunar știind că trebuie să îndure arsura fiolei dacă vrea să scape. Era singura soluție. Orice ar fi adus acea fiolă era cu siguranță mult mai liniștitor decât ceea ce trăia acum. A scos capacul ce îi ardea palmele și dintr-o singură înghițitură bău conținutul fiolei.

Oare praful mov trebuia băut? Pe la jumătatea drumului dintre fiolă și gura deschisă, praful movuliu păru să se lovească de un câmp invizibil, ca atunci când torni nisip pe un recipient sferic. Nisipul începu să se așeze în jurul Irinei, grăunte cu grăunte până când forma un câmp transparent de protecție ce colora lumea în mov. Și prin acel câmp Irina văzu că pereții erau acoperiți de litere și simboluri luminoase. Era o prezență în cameră. Nu o vedeai dacă te uitai direct la ea, dacă însă o căutai cu coada ochiului, părea ca o ființă de fum. În cartier, mai întâi câinii începură a lătra la unison. Iar apoi se porniră la unison alarmele mașinilor, fiecare pe cântecul ei. Ființa de fum căuta ceva cu înfrigurare, sertarele se deschideau singure, cărți se răsfoiau în aer după care cădeau pe podea, ridicând praful. Irina era invizibila. Era sigură de asta. Și își ținea respirația. Nu fusese mai neplictisită și mai nesingură în viața ei.

Privi ființa de fum direct în ochi. Unul dintre ei era chihlimbariu, precum o mărgea expusă într-o vitrină care nu mai fusese curățată de foarte mult timp, iar celălalt era albastru, precum o oglindă prin care puteai zări infinitatea cerului, la miezul zilei. La început, nu a văzut nimic. La a doua privire, avu impresia că ființa de fum îi studia ochii, la rândul ei. „E doar imaginația mea”, se gândi fetița, încercând să prindă vreo urmă de speranță, simțind însă că era prizonieră în cușca fricii și pierduse cheia. O priveau doi ochi mari, sticloși, în care se zărea o fetiță ce semăna izbitor de mult cu ea – ființa de fum tremura. Nu. Stai! Chiar era Irina! Ființa de fum, câinii, alarmele, vocea, toate formau un ghem compact în mintea ei. Auzea, din nou, acea frază înspăimântătoare și, închizând ochii, a simțit răsuflarea ființei de fum în ceafă.

Gâfâind, s-a strecurat sub pat și a simțit, deodată, că între ea și lumea înconjurătoare se căsca o prăpastie din ce în ce mai adâncă, o trăgea în interiorul ei și tot ce putea auzi era propoziția aceea. În fața ochilor, i-a apărut busola. A întins mâinile după ea, dar micul talisman părea că vrea, cu orice preț, să o ademenească într-un loc pe cât de fascinant, pe atât de sumbru.

„Moartea mamei tale a fost doar din vina ta!”

Propoziția se repeta și se răsfrângea în căpșorul Irinei ca cercurile ce se întrepătrund create de o mână ce trece prin apă. Irina închise ochii și cu un supraefort întinse mâna sa apuce busola. Își simți mâna rece și în pumnul strâns, ceva rotund și la fel de rece. Deschizând ochii, văzu cum mâna sa a intrat în pieptul ființei de fum. Și din aceasta, s-a desprins un fuior închipuind o mână – spre inima ei.

”Irina? ”

”Irina” o îngâna ființa de fum.

Irina a închis ochii. Plângea. Nu mai voia să audă, nu mai voia să vadă, nu mai voia să simtă. Dar faptul că închidea ochii și încerca să-și blocheze simțurile nu o ajuta prea mult. Poți să vezi, chiar dacă închizi ochii. Poți să simți, chiar dacă, uneori, ai vrea să te transformi într-o ființă de fum și să ai o cutie metalică plină de fiole cu superputeri.

O durea. Nu o durea o mână, sau un picior, sau capul, sau mintea, ca atunci când te sforțezi să-ți amintești una dintre formulele de la Fizică, ci sufletul. Era o durere ascuțită, ca un pumnal înfipt în piept. Scrâșnind din dinți, a început să plângă în hohote, până când nu a mai putut suporta și a scos un țipăt strident.

Gata. Ajunge. Irina voia să fie acasă, pe canapea, cu mama și cu tatăl ei, spunând povești și inventând cântece care, deși, nu aveau de-a face cu muzica autentică, aveau o muzicalitate aparte, pentru ea.

În momentul în care țipătul s-a repetat, precum un ecou, s-au împletit într-un cuvânt de care Irina avea atât de mare nevoie - „Poți”.

„Pot”, a murmurat Irina, printre suspine. „Pot”, până când a ajuns să creadă, cu adevărat, în acele cuvinte, iar durerea a încetat. Irina a deschis ochii. Se afla în camera ei.

Câinii nu mai lătrau. Alarmele nu se mai auzeau. Praful violet nu mai era. Era doar ea, Irina. Gâfâind, fata a încercat să asculte bătăile inimii sale. În loc să audă „Bum-bum”, auzea „Tac-tac”. Da, „Tac-tac”. Nu ca un ceas. Nu putea să-și dea seama ce era, dar lacrimile încetaseră, lăsând urme adânci, pe obrajii ei fini, așa că, punându-și ordine în gânduri, Irina a alergat spre ușa camerei. Era descuiată. A luat-o la fugă spre subsol, respirând sacadat și s-a îndreptat spre cutia metalică ce ascundea cele cinci fiole. Intrigată, a căutat în buzunarul ei. Nu era busola! Cum așa? O prinsese. Unde să fie? Nu mai era nici fiola. Nu se auzea vocea aceea. Nu scârțâiau ușile. Nu ardeau eprubetele. Ce avea să se întâmple?

* * *

Dimineața o găsi pe Irina în fața geamului. Stătea așa cu mâinile deschise și picioarele ușor depărtate, ca o stea de mare. Gândul ca ar putea fi o stea de mare o făcu să zâmbească.

Și pentru prima dată, Irina simțea cu toata ființa ei că a pierdut antiputerea de a fi invizibilă. Că acum era imposibil de ignorat și că nu-i displăcea asta.

- Irina, micul dejun e gata! se auzi vocea lui tata de la parter.

- Vin, tati! a strigat Irina, alergând spre bucătărie.

- Ce e cu veselia aceasta, Irina? a întrebat tata, făcându-i cu ochiul.

- Ah, nimic, doar… mă gândeam că aș putea fi o stea de mare, dacă aș vrea.

- Nu te-ai gândit că ești, deja, una?

- Hmm… cum?

- Cred că tu știi mai bine decât mine.

Irina nu a mai scos niciun cuvânt toată dimineața. Pentru prima oară după mult timp, își amintea de ziua în care a cunoscut ființa de fum. Bineînțeles, se gândise de multe ori la acea zi, însă, nu cunoscuse niciodată o amintire mai clară și mai plină de înțeles decât aceea. Rememora clipa în care privise fix în ochii ființei de fum și își văzuse reflexia. Acea creatură nu era numai înfiorătoare și sfidătoare. Era… compătimitoare. Era singură. La fel ca Irina.

Nu-și găsise busola, încă. Însă, atunci când încercase să bea conținutul altor eprubete, aveau un gust amar și neplăcut, precum cel al medicamentelor pe care le lua, atunci când era atât de răcită, încât nu putea merge la școală. Așadar, închisese cutia și așteptase venirea unei alte zile, la fel de speciale și, totuși, poate cu un strop mai puțin înfiorătoare. Ascunsese cutia sub pat și o acoperise cu o pătură groasă. Așa era mai bine. Pentru siguranță.

A urcat în camera ei și s-a așezat lângă oglindă, privindu-și reflexia. Niciodată nu o mai privise, în acel fel. Era vară. Și nu îi mai tremura sufletul. S-a uitat în oglindă, cu și mai mare atenție. În spate, vedea un firicel subțire de fum. Nu se poate! A inspectat camera. Nimic.

S-a strecurat sub pat, a scos cutia metalică și a deschis-o, privind eprubetele. Super-viteză, super-simțuri, hipnoză… Hipnoză. Suna ciudat. Niciuna nu funcționa, însă, una dintre ele strălucea. Una, două, trei,…șase. Șase. A șasea eprubetă. Era acolo.

Irina a început, atunci, să tremure. Din nou.

S-a apropiat de oglindă. În spatele ei, a văzut ființa de fum. Tremura. Dar, era…altfel. I-a arătat un loc foarte aproape de inima ei.

Tac-tac…Tac-tac…

Irina a scrutat camera cu privirea. Cutia metalică dispăruse. Ființa de fum nu era nicăieri.

S-a întors la oglindă și a rămas acolo, pentru câteva minute.

Cu ființa de fum. I-a făcut cu ochiul. Bum-bum…Acesta era sunetul inimii unui Cavaler Tremurător.

Și, atunci, Irina a înțeles.

Voi ați observat că nu tremură toate părțile odată? Dacă este iarnă, îți tremură mintea. Dacă e primăvară, îți tremură mâinile. Dacă e vară, îți tremură sufletul și dacă e toamnă, îți tremură până și hainele. Dacă tremuri destul de mult, atunci începi să înveți cum poți să tremuri.

Din acea zi, Irina nu a mai fost nevoită să tremure. Și nu a mai avut nevoie de eprubete cu superputeri.

Și nu a mai căutat busola. Pentru că știa de ce inima ei făcea „Tac-tac”.

Pentru că nu avea o inimă obișnuită, ca a tuturor celorlalți. Nici măcar nu avea o inimă. Avea o busolă.

Și, totuși, de fiecare data când se privea în oglindă, vedea ființa de fum. Nu a mai avut nicio problem cu mutatul. Pentru că, în fiecare casă, exista un subsol…

Povești în culoarea copilăriei

Ujică TEODORA

Liceul Teoretic „O. C. Tăslăuanu" Toplița

Vara are un miros distinct. Vara miroase a coajă de copaci, a ploaie caldă, a flori de cireș, a pamânt fierbinte. Ca și copil, multă vreme pentru mine vara a avut o mireasmă de iarbă proaspăt tăiată și a fân. Mai ales a fân. Umed, uscat, prăfos, parfumat, părea că nu voi mai scăpa de acest miros niciodată.

Pentru mine, verile au însemnat călătorii spre munte dis-de-dimineață, când, cu sacoșa doldora de jucării de pluș, pufuleți cu sare și o mică sticlă cu apă, așteptam emoționatăla poartă nechezatul cailor, tropăitul lor și hurducăturile căruței ce urma să ne ducă pe „Valea Seacă", o parte a satului care părea destinată trecutului. Imaginați-vă că vă țineți de lemnul nefinisat al căruței în timp ce caii de la ham înaintează anevoie pe o șosea de pământ, făcând ca praful să se ridice sub formă de norișori cafenii. Casele bătrânești se ridică decojite de timp și de uitare pe de o parte și de alta a drumului, însoțite de plante cățărătoare, fântâni părăsite și de mori de vânt ruginite. Clădirile sunt înlocuite încet de copaci impunători, înalți și atât de bătrâni, încât au fost admirați de generații și generații de copii, de bunici sau de părinți, cu toții simțind același fior de așteptare și străbătuți de aceleași gânduri, formând o legătură în timp, o punte intre cei vii, morți și cei ce vor urma să îi privească: a venit vara!

Oamenii te salută, unii deja istoviți de muncile sezonului, alții plini de energie și gata să se apuce de treabă. Cu toții au aceleași riduri aspre, mâini bătătorite și ochi gânditori, care par că dăinuie de veacuri oricât de tineri ar fi.

Când, în final, în fața ta își fac apariția porțile de lemn, legate între ele cu sârme și stufăriș pentru a nu cădea la pământ, atunci stii că actul întâi al zilei a luat sfârsit. Călătoria se termină odată cu intrarea cailor în bine-cunoscuta moșie, lucrată de bunici și străbunici, neamuri pierdute în negura timpului, ani de-a rândul cu sfințenie. Urmează actul al doilea, cu treptele reci de piatră care duc la mica căsuță, pârâitul ușii grele și mirosul stătut ce te lovește când pășești pe podeauatocită. Patul plin de musculițe, soba înnegrită, calendarele vechi de pe pereții decolorați, toate acestea nu au văzut lumina zilei de anul trecut.

După ce ai deschis geamurile, ai măturat afară insectele și ai curățat cât de cât locul, este timpul pentru fân. Furca și grebla așteaptă răbdătoare în podul căsuței. Pentru un moment, toată lumea se împinge și îngrămădește pentru a ajunge la uneltele care încă au destui colți, cu coada mai netedă și cu materialul mai tare. După ce mica agitație a trecut, frații, surorile, unchii, mătușile și părinții se împrăștie, încercând să lucreze cât mai cu spor. Copiii adună urmele și iarba mai subțire, o învârt sau mai fugăresccâte un fluture rătăcit, în timp ce adulții vorbesc între ei și lucrează cu zor.

Soarele începe să se ascundă după munți iar fânul este adunat în căpițe, acestea sunt semnele care anunță sfârșitul zilei. Caii, odihniți după o zi de păscut și dormit la soare, fornăie nerăbdători. Actul doi a luat sfârșit, iar cortinele se trag încet în timp ce ne îndreptăm spre casă. Scena rămâne pustie până în anul următor.

Cum am spus, Valea Seacă e un loc al trecutului. Toată copilăria mea, vara a fost un ciclu, aceiași piesă de teatru în două acte, niciodată prea repede și niciodată prea târziu. Avea loc negreșit în fiecare an, iar singura care se schimba și creștea părea că sunt eu.

Trebuie să fiu însă cinstită și să vă dezvălui că magia care se întâmpla în mijlocul naturii are loc chiar la amiază, când soarele stă mândru deasupra tuturor.

Atunci, ca la un semn, lumea amuțește, gonită de căldura care părea că se ridică valuri din pământ. Vântul foșnește mai încet, insectele par că sunt mai leneșe și oamenii se întind obosiți la umbra brazilor centenari, închizând ochii și uitând de lume pentru un timp.

Doar eu, singura copilă destul de zburdalnică ca să își continue joaca ca un colibri neobosit, rămâneam trează și priveam. Această pauză era cea mai frumoasă. Măsuram grădina cu pasul, simțind pământul fierbinte și iarba uscată ce mă gâdila la călcâi. Mergeam până la capăt, unde mă răcoream stând la malul pârâului iureș, care parcă era la fel de viu ca mine. Îmi dădeam jos papucii, punându-i cu grijă pe mal, și intram în apă, având grijă să nu alunec pe pietrele rotunde. Arborii de la mal se legănau alene, în timp ce desenam cu degetul hărți și șanțuri în nisipul fin. Luam ferigi și le puneam să plutească pe firul apei, mă uitam uimită cum văluresc, înaintând tot mai departe și mai departe, până dispăreau. Râdeam când simțeam cum algele mă apucau de picior și îmi imaginam că sunt spirite ale pârâului care mă trag departe de pietrele ascuțite și de curenții șireți.

Alte dăți, am luat drumul izvorului. Luam sticlele de apă goale și urcam pe un deal, până la marginea pădurii. Acolo, la adăpostul copacilor și a zânelor, țâșnea apa rece și curată, adunându-se într-o adâncitură înconjurată de mentă sălbatică. Puneam jos recipientele și începeam să le umplu, udându-mă de multe ori pe haine. Le aranjam apoi frumos pe o scândură ce părea să fie acolo de milenii, rosă și puțin putrezită. Știam locurile ca propria palmă, cu toate astea nu mă avântam niciodată mai adânc în pădure, nu înaintam prea mult în pârâu și nu plecam niciodată prea departe.

În ciuda acestor fapte, într-o zi m-am rătăcit.

Am aranjat frumos sticlele pline cu apă rece pe scândură și am început să cercetez pădurea cu o curiozitate caracteristică copiilor băgăcioși. Verde, deasă și liniștită, spațiul acela atemporal, necunoscut, părea mai puțin amenințător ca niciodată. Apoi am observat-o: bila mică, roșie și zemoasă căreia nu îi putea rezista niciun copil al satului. O frăguță îmi făcea cu ochiul, atât de mare și coaptă, ascunsă de urși și de oameni sub o frunză mare de ferigă. Păstrată parcă pentru mine.

Nu am gândit prea mult înainte să mă ridic și să mă aplec după ea. Gustul ei atât de fraged și dulce, felul în care crăpa între dinți, mă făceau să fiu fericită și să vreau mai mult. Am urmat așadar o cărare presărată cu frăguțe, cu zmeură și mure, nebăgând de seamă că susurul izvorului se stingea treptat, cum iarba se ridica tot mai sus sau felul în care tufele deveneau tot mai dese, pământul tot mai nebătătorit, mai părăsit și acoperit de plante și licheni. Părea că sunt sub o vrajă, atât de oarbă și surdă la lumea din jurul meu.

Acum că mă gândesc la acel moment, îmi amintesc de poveștile spuse de bunica, despre zâne și spirite ale pădurii care momeau fecioare și flăcăi în inima necunoscutului, pierzându-i pentru totdeauna, rătăcind ca niște somnambuli, ademeniți de liniștea și dulcele îmbietor al naturii. Desigur, nu credeam niciuna dintre aceste basme făurite pentru a speria copiii și îmi imaginam că eu aș reuși să scap de vrajă.

Un mormăit însă m-a trezit. M-am întors ușor, temătoare, încă simțind dulceața zmeurii pe buze. La câteva sute de metri de mine, într-o luncă singuratică, o ursoaică își împingea puii spre un pârâiaș rece. Am înghețat, iar pulsul mi-a crescut înainte să îmi pot da seama ce se întâmplă. Poate că zânele erau doar povești, dar știam foarte bine, cu urșii nu este de glumă, mai ales când au și pui. Înlemnită, ochii mi se plimbau pe botul negru și ud al ursoaicei, pe dinții ei ca niște lame, pe blana ei cafenie și murdară cu frunze și scaieți, la ghearele cu care săpa în pământ. Puii erau adorabili, atât de mici în comparație cu mama lor. Pe de altă parte, și eu eram mică în comparație cu ursoaica. Animalul a adulmecat aerul și m-a țintit brusc cu privirea. Mintea mi s-a golit de panică și instinctul a preluat frâiele.

Încet, am făcut pași consecutivi înapoi, apoi când am crezut că sunt destul de departe, m-am învârtit și am luat-o la goană. Nici nu știu cum mi-am găsit drumul înapoi, dar am ajuns la izvor, am înșfăcat sticlele cu apă și nu m-am uitat înapoi.

Când am ajuns înapoi în grădină, mama s-a uitat mirată la hainele mele sfâșiate de crengi și la fața mea roșie cu pupilele dilatate.

Vara a venit din nou, dar eu nu mai inspir mirosul parfumat al fânului. Sunt la biroul meu, uitându-mă la ploaia ce cade încet, la ecranul laptopului, la propriul trecut, mirată că am reținut aceste amintiri. Îmi aduc cu drag aminte cum se simțea praful strălucitor de aripi al fluturilor pe piele, cum strângeam conuri de pin și le pictam, cum le povesteam copacilor basme despre zâne fermecate, cum săream de pe o rădăcină scoarțoasă ivită la suprafață pe alta, neavând idee despre viața ce va urma.

Acestea sunt verile copilăriei meleîn două acte, cu scene care se repetă, cu pauze pentru actori, cu personaje surpriză. În locurile adresate publicului stau și urmăresc piesa copacii, vântul, pârâul. Sunt spectatori buni, nu se plâng niciodată, nu huiduie și mereu sunt prezenți. Ei doar observă în liniște, de mii de ani, aceeași piesă, doar cu alt nume, aceleași personaje, doar cu alte fețe.

Viața la sat este în general istovitoare, dar tot timpul se vor găsi momente de care să îți aduci cu drag aminte. Copilăria este o piesă ce nu se va mai repeta nicicând.

°planetă ciudată

Texte participante la Concursul „O planetă ciudată”, Școala Gimnazială „Sfântu Ilie” Toplița

[’}

Trăiau odată, doi extratereștri care locuiau în spațiu, într-o farfurie zburătoare. Pe băiat îl chema Galaxiuss, iar fata se numea Astrella. Pasiunea lor era de a scrie în jurnal despre tot ce se află în Univers. Ei cunoșteau toate planetele, de la cele mai mici până la cele uriașe.

Într-o zi, când aceștia se plimbau, au văzut o planetă ce își schimba culoarea în fiecare secundă. Curioși fiind, s-au oprit să o viziteze. Pe acea planetă, iarba era roz și un râu de argint topit delimita două triburi. Au căutat ființe pentru a afla cum este denumită această planetă și ce reguli trebuie să respecte. Dar, acolo locuiau doar jeleuri în formă de ursuleți și omuleți din turtă dulce. Un trib se numea „Cititul și dulciurile”, iar celălalt era numit „Vorbitul și băuturile”. Când văzură cum se numesc regatele și-au dat seama că sunt rivale.

Așa că s-au gândit să-i învețe despre importanța păcii în comunitate. Au cerut să se întâlnească cu regii celor două triburi. Întâlnirea s-a desfășurat într-o cabană din rubine, unde s-a hotărât unirea într-un singur regat numit „Read-Speak”. Toți locuitorii au fost bucuroși de hotărâre și le-au făcut două statui celor doi marțieni.

După ce Galaxiuss și Astrella au plecat și-au mai scris o filă în jurnal și o continuat călătoria prin spațiu.

Anamaria BALAZS
“Șoricelul de bibliotecă”

[’}

Călătorind prin infinitul spațiu, echipajul navei stelare Aurora, format din cinci ființe extraterestre, a descoperit o planetă albastră și vibrantă pe care locuitorii săi o numeau Terra. Cei cinci: Arka, liderul înțelept, Lumo, cercetătorul curios, Vector, scepticul și gemenii energici, Flir și Far au coborât pe planetă pentru a investiga.

De îndată ce au aterizat, au fost uimiți de varietatea formelor de viață. O creatură cu blană pufoasă și patru picioare a lătrat la ei, iar un alt animal mic, cu pene colorate părea să cânte o melodie. Lumo a exclamat:

- Este uimitor! Nu am mai văzut o astfel de diversitate.

Dar cel mai ciudat i s-au părut locuitorii principali - oamenii. Aceștia se îmbrăcau în tot felul de țesături și se comportau imprevizibil. Un grup de oameni s-au adunat rapid în jurul navei lor, unii filmând cu dispozitive mici, alții fugind îngroziți.

* Arka a încercat să comunice prin semnale telepatice, dar a fost
* întâmpinat cu uimire și frică. Într-un
* oraș apropiat, au descoperit clădiri înalte și mașinării care poluau aerul, iar râurile erau încărcate cu deșeuri.

Xar a întrebat:

- De ce distrug o planetă atât de frumoasă?

Cercetând mai departe, au descoperit că oamenii erau conștienți de impactul lor asupra plantei, dar mulți nu acționau. Uimiți de complicitatea și contradicțiile lor, Vector a propus:

- Să-i ajutăm să înțeleagă ce pierd!

Cei cinci au lăsat în urmă un cristal al înțelepciunii universale, programat să ghideze oamenii către salvarea planetei lor. Apoi au plecat, întrebându-se dacă Terra, cu toate ciudățeniile sale, va supraviețui.

Alessia ORSSINI
„Moș Crăciun”

[’}

Pe această planetă numită Nalthis, se întâmplă opusul întâmplărilor de pe Pământ.

Mi-ar face plăcere să vă povestesc despre aventurile unui locuitor, numit Murphy.

Murphy este un simplu cetățean al planetei. Ce este interesant despre Nalthis? Cele mai dezvoltate viețuitoare trăiesc sub apă! De asemenea, apa este roz, exact ca cerul. Iarba este roșie, la fel ca pe restul plantelor. Lemnul este albastru în timp ce pământul este alb.

Acum să trecem înapoi la Murphy:

Era o zi frumoasă. Murphy se trezise mai devreme decât obișnuia, așa că decide să facă o farsă. S-a gândit o vreme și a hotărât. Va merge până în Sahara, va lua o bucată de gheață și va construi o capcană. S-a înfășurat cu un fular și peste trei zile s-a întors cu gheața. Acum, avea nevoie de niște nisip ca să deghizeze gheața, așa că luă o sticlă cu aer, în caz că i se face sete și porni spre Polul Sud. Se întoarse iar peste trei zile cu o găleată de nisip. I-a rămas doar să asambleze capcana. A așezat gheața pe jos și a acoperit-o cu nisip. Acum aștepta să se trezească cineva și să calce pe capcană. Gheața îl va arde la picioare.

În sfârșit, se trezise unul dintre frații lui Murphy. A călcat neștiind pe capcană. Strigătele lui i-au trezit pe toți. Aceștia au început să pocnească din degete (așa se râde pe Nalthis) în timp ce Muzgrov (fratele) aproape plângea.

În final și el s-a amuzat la gluma fratelui său și au trăit fericiți pe planeta lor ciudată.

Antonia MOLDOVAN
“Mihaela Popescu”

[’}

Undeva departe, pe o planetă galbenă trăia o familie de marțieni. Ei locuiau singuri pe acea planetă, sau cel puțin așa credeau, pentru că tocmai s-au mutat de pe Marte care era tare aglomerată. Au ales-o pentru că de la depărtare părea liniștită și curată, iar după culoarea galbenă, cu siguranță au aterizat pe Venus.

Dar nu era așa, de fapt sub ei trăiau o mulțime de creaturi ciudate, despre care nu știau nimic. După ce prietenii noștri marțieni și-au instalat noua locuință, care era în formă de glob s-au așezat pentru a se odihni puțin. Mezinul familiei, un micuț marțian cu ochii mari și cu urechile verzi, pe nume Mifi și prietenul lui cățelul cosmic Lătrățel, au plecat să exploreze locul.

Dar ce să vezi, în stânga din apropierea casei, a observat o ușă și curiozitatea l-a făcut să intre.

- Ce să fie oare? spune micuțul marțian Mifi.

Când deschise ușa, ce să vezi, era o fetiță cu chip de cristal, era tare diferită față de tot ceea ce văzuse el până atunci.

- Bună, tu cine ești? întreabă curios Mifi.

- Bună, eu sunt Leyla, fetița de cristal. Ai vrea să-ți prezint lumea în care trăiesc?

- Sigur că da, dar totul pare atât de ciudat pe aici.

Când se uită în jurul său micuțul Mifi rămâne uimit de tot ceea ce vede: o omidă cu țepi lungi și colorați zbura pe un curcubeu, copacii arătau ca niște mori de vânt imense, la umbra unui copac o libelulă citea într-o carte, dar nu era o carte așa cum o știm noi cu toții, semăna mai degrabă cu un evantai, o buburuză albastră cu pete galbene se juca cărți cu un dinozaur violet. Până și Lătrățel era foarte uimit.

- Cum ți se pare aici? întreabă Leyla, aceasta e minunata lume în care mă simt acasă și eu m-am mutat aici acum câțiva ani.

- Îmi place foarte mult, dar tot mi se pare totul foarte ciudat și diferit de lumea în care eu sunt obișnuit să trăiesc.

Nouă marțienilor ne place să călătorim mult, cu nava noastră spațială am vizitat multe planete din Sistemul Solar, cred că mă pot obișnui. Mi-aș dori foarte mult să-mi cunoști și tu familia!

Cei doi au plecat împreună să-i cunoască familia de marțieni ai micuțului Mifi.

Deși trăim în lumi diferite, cu toții suntem speciali și egali, cunoscându-ne mai bine putem deveni prieteni. Până și cățelul Lătrățel și-a făcut un prieten pe Dino, dinozaurul violet.

Ana Ioana TRIF
“Leyla”

Andrea POP-BENEDEK
Liceul teoretic „Kemény János” Toplița
Profesor: **Mariana** FOLEA

Unde ești copilărire?

Unde ești copilărie?
De ce m-ai lăsat să te părăsesc?
Am tot crescut și nu m-am folosit de tine...
Unde ești copilărie?
Acum doar te visez
Am plecat de lângă tine.
De m-aș întoarce, nu te-aș mai părăsi în veci...
O, dragă copilărie...te caut în lume
Oare de ce am plecat de lângă tine?
Dacă te găsesc, mă ierți?
O, dragă copilărie, ia-mă de mână și fugi cu mine prin lume...
Strânge-mă în brațe, și nu îmi mai da drumul niciodată.
Lasă-mă să îmbătrânesc cu tine, și să nu te mai pierd.

Amurgul

Când soarele se lasă lin
Și cerul prinde un ton divin,
Amurgul e ca un dans tăcut
Al zilei care a trecut.

Iar luna, palidă regină
Domnește în liniștea deplină.
Se stinge ziua-ntr-un suspin,
Și-amurgul vine-ncet, sublim.

Irina Elena MERA
Școala Gimnazială „O. C. Tăslăuanu”, Bilbor
Profesor: **Mihaela** VÎLCAN

O altfel de iubire

În lumea mea de vis și culoare,

Iubirea mea călătorește departe,

Prin păduri adânci și câmpii înflorite

Cu inima deschisă către sufletele mici și blânde.

În ochii lor, văd strălucirea stelelor

În pașii lor simt grația dansului

Fiecare ființă un dar al naturii

Îmi atinge inima cu tandrețe și puritate.

Felinele mă învață despre grație și curaj,

Cățeii îmi arată loialitatea fără margini

Păsările-mi cântă despre libertate și visare,

Iar ochii blânzi ai căluților îmi vorbesc despre încredere și prietenie.

În lumea lor găsesc pacea și înțelepciunea,

În fiecare suflare simt pulsul vieții,

Cu fiecare atingere mă simt mai vie

Iubirea mea pentru animale, o poveste fără sfârșit!

Camelia VÎLCAN
Școala Gimnazială „O. C. Tăslăuanu", Bilbor
Profesor: **Mihaela** VÎLCAN

Lumina din întuneric

Iubirea părintească e un far în noapte,
Ce luminează calea mereu,
E un izvor nesecat, ce nu cunoaște șoapte,
Ci doar cuvinte calde, ce leagănă pe un genunchi.

Ea nu cere nimic, dar oferă totul,
Un sărut pe frunte, o mângâiere blândă,
O inimă ce bate pentru copilul său,
Și brațe ce se deschid, oricând el se întoarce.

Când pașii ne sunt mici, când lumea-i mare,
Ei sunt acolo să ne ofere călăuzire,
Cu inima lor mare, plină de îngăduire.

Și anii se adună, părul se albește,
Iubirea lor rămâne neclintită,
Ca o flacără ce nu pâlpâie, un cântec fără sfârșit,
Legământ etern, ce în inima sălășluiește.

Și când în sfârșit ajungem la rândul nostru să dăm,
Să oferim dragoste, să fim părinți și noi,
Vom înțelege atunci cat de profund este acest gram,
De iubire necondiționată ce dăinuie sub cerul gol.

Alexandra-Codruța VULCAN
Școala Gimnazială „O. C. Tăslăuanu", Bilbor
Profesor: **Mihaela** VÎLCAN

Adolescentul

În mintea tinerilor se afla dorința de a visa
Prin întreaga lume, se căuta pentru a se afla
În clipele de bucurie și în lacrimi ascunse în noapte,
Descopera viața, pas cu pas.

Zâmbetul pe față îl are,
Chiar dacă în spate sunt dorințe neîmplinite.
În sufletul lui visele apar
În această călătorie numită viață, în care se pot spulbera.

În fiecare pas al vieții,
Descoperea noi minuni și învața lectii noi.
Fiecare zi e o aventură cu clipe magice,
Adolescența e grea și frumoasă, chiar o perioadă înfloritoare.

Cu prietenii alături și iubiri eterne,
Trec prin clipe de fericire și momente de durere,
Cu inimi curajoase și pași repezi,
Să afle tainele vieții se grăbesc.

Adina-Maria TRUȚA
Școala Gimnazială „O. C. Tăslăuanu", Bilbor
Profesor: **Valentina Mădălina** APOSTOL

Primăvara

Dulcele amurg, când bate vântul
Trainicul soare, doar la el îți e gândul
O floare albastră ca cerul senin
O zare măiastră, ca un apus străin

Un copac înflorit, un Paște minunat
Un zâmbet divin, un râset păstrat
Un copil fericit, un animal nevinovat
Un cântec melodios, un peisaj de admirat

O privire blândă, doi ochi liniștitori
Un câmp înverzit, trei nori mărturisitori
Un copac înflorit, un o înroșit
O natură ce a reînviat, un om liniștit

Primăvara e anotimpul de poveste
Cel mai frumos din cele patru anotimpuri mărețe
Trei luni binecuvântate de sore
Și zile pline de viață în răzoare

Viața

Comoara cea mai de preț
Visul cel mai măreț
Gândul cel mai senin
Al oricărui creștin

O poveste nedeterminată
Ce a început cu „prima dată"
O poveste cu un sfârșit
Ce s-a terminat cu „a venit"

O droaie de zile grele
Că n-ai ce te face cu ele
O puzderie de zile frumoase
Și nopțile grele și vaste

O grămadă de oameni de neuitat
Ce ți-au trecut pragul neîncetat
Pajiștea cea mai frumoasă
Ce se numea „acasă"

O comoară de nedescris
Cel mai frumos vis
Cu o strânsură de oameni minunați
Ce s-au făcut neuitați

Copilăria

Zâmbetele calde,
Clipele ca niște smaralde,
Pajiștile întinse,
Și cu copii ninse,

Caldele chipuri,
Bucurii din nimicuri,
Jocuri alese,
Entuziasmele dese.

Pajiștea cea mai frumoasă,
Ce se numea acasă,
Nopțile grele de vis,
Ce ochii ți i-au închis.

Povestea cea mai măreață,
Ce-ai străbătut-o, ca prin ceață,
Basmul ca un vis,
Ce viitorul ți-a deschis.

Cuibul în care ai crescut ,
Poate, nu tot ce ai vrut ai avut.
Dar familia îți e aproape,
Când binele este departe.

Adela Ionela ACATRINEI
Școala Gimnazială „O. C. Tăslăuanu", Bilbor
Profesor: **Valentina Mădălina** APOSTOL

Primăvara

Razele soarelui mi-a plăcut multă bucurie
Ca și cum ar fi citit o carte
Cu multe personaje minunate
Imaginate cu multă dragoste

Și cu iubirea mea,
Ca o caramea
Dulce ca ciocolata,
Și frumoasă ca fata

Primăvara e frumoasă
Și chiar și călduroasă
Plină cu floricele
Și cu stoluri de rândunele.

Bunica mea...

Bunica mă învață
Ce-i mai bine în viață
Și ea are armonie
Să nu aibă sărăcie

Ea cu drag mă legăna
Și o pasăre se clătina
Iar bunica o ajuta
Ca să poată cânta

Bunica cu voce de zână
Începe să spună:
Cât mă iubește
Și ce își dorește.

Ilinca Maria MERA
Școala Gimnazială „O. C. Tăslăuanu", Bilbor
Profesor: **Valentina Mădălina** APOSTOL

Omagiu lui Mihai Eminescu

În noaptea plină de mistere
Luceafărul plutește, visând în eter,
O dragoste pură, ce în inimi petale
Își leagă destine, cu chip de poet.

Scrisoarea a III-a, un strigăt pe hârtie,
Poezia lui Eminescu ne dăruiește dor,
Pe maluri de apă, în liră și magie,
Răscolind amintiri, cu valuri de fior.

Cu rime de aur, în clipe de taină,
El cântă natura, iubirea, și ape,
Să nu uităm, astăzi, în vremuri de zâmbet,
Poetul ce viețuiește în versuri și fapte.

Dragă om

Dragă om, ființă divină,
În viața ta, mereu să fii lumină
Să fii asemeni unui curcubeu
Să crezi mereu în Bunul Dumnezeu.

Să iubești flori, frunze și pisici
Fă multe fapte bune, fie ele mari sau mici
Să îngrijești tot ce te-nconjoară,
Să ai grijă ca floarea din ghiveci să nu moară.

Fii asemenea unei păpădii,
Tot vesel și voios să fii
Să îi faci pe oameni zâmbitori,
Oricând ai ocazia, chiar și de o mie de ori.

Dragă om, ființă divină
În viața ta mereu să fii lumină,
Să-mpărtășești iubire în jurul tău
Căci din iubire ești creat , de Bunul Dumnezeu.

Any COJA

Păpădia

-Uite, mamă, vântul adie,
A furat puful de la păpădie
Și la urcat pân' la cer, sus!
...Dar, oare, unde l-a ascuns?
Cred că acum e printre stele,
Se joacă v-ați ascunselea cu ele.

-Ah, nu, drăguța mea, Marie,
Știi, puful de la păpădie,
Ce-i luat de vântul călător,
Ajunge pe un norișor!
Privește spre pământ, de sus,
Din zori și până la apus,
Iar noaptea doarme, obosit.
Când soarele a răsărit,
Privește iar, de sus, pământul,
De unde l-a luat și dus vântul
Și îl apucă-un dor de moarte,
De ale lui mândre surate.
Se tânguie atunci de dor,
Încât, sărmanul norișor,
Începe a plânge stropi de ploaie.
Cu picurii ce cad șiroaie,
Pufu-i adus din nou acasă;
Unde se-așează, o să crească,
O altă frumușică floare,
Galbenă ca Sfântul Soare.

Ce vei fi?

-Ce vrei să te faci, Maria,
Când o să crești mare, mare?
-Astrolog vreau să devin
Sau medic de animale!

-Ești fantastică, Maria!
Știu că stelele iubești,
Fiindcă crezi că sus în ceruri,
E o lume ca-n povești!
Dar, dacă o să fii medic,
C-o seringă cu ac mare,
O să poți să le înțepi
Pe bietele animale?

-Of, ce tot vorbești prostii,
Asistentele înțeapă,
Medicii scriu doar rețete,
Că au "mintea înțeleaptă".
Dau siropuri și tablete,
Sfaturi bune mii și mii,
Nu înțeapă cu seringa,
Animale și copii.

-Vreau ca Pița, Lili, Coco,
Rexy, ce rontăie oase,
Mereu să fie active,
Agere și sănătoase.
Am să am grijă de ele,
Să nu se îmbolnăvească,
Le dau Vitamina C,
Mare, mare ca să crească.
Despre stele ce să spun?
Sunt ca ochii tăi, mămică,
Când mă strângi tare la piept
Și-mi zici "DRAGĂ MĂRIUCĂ!"

Furtuna

-Soarele azi este trist,
Uite, mamă, nu-mi zâmbește!
-Ca să îl înveselim,
Hai să-i spunem o poveste!
O poveste despre nori
Ce au forme multe, mii...
Vântul, șirengar călător,
Crede că sunt jucării
Și îi leagănă ușor,
Apoi, încet îi învârte,
Se lipesc unii de alții,
Parcă-ar vrea să se sărute.

-la privește, acel nor
Pare-a fi o păsărică,
Iar vecinul lui din dreapta,
O frumoasă floricică!

Sus, deasupra munților,
Un nor se transformă-n babă,
Lângă ea, un moș cu cușmă,
Care n-are nicio treabă.
Dintr-odată vântu-ncepe
A sufla mai tărișor
Și, acol', ușor spre stânga,
Ia naștere un ulcior.
Se-ncăpățânează boarea,
Se preschimbă în vântoasă,
Sparge magicul ulcior
Și din el ploaie se varsă.

Moșul, baba se lovesc...
Sar scântei, bubuie tare...
Maria îmi sare în brațe,
E speriată și tresare.

-Nu te speria, Maria,
Asta este o furtună,
S-a dezlănțuit natura,
Iar cu dânsa nu-i de glumă!
Stăm cuminți și ne rugăm,
Se va potoli urgia,
Soarele iar va zâmbi,
Va-nceta și gălăgia.

Mihaela POP

Glorie – Eminescu!

Coboară Eminescu Duh!

Peste codrii înzăpeziți,

Din UNIVERS și din văzduh

De-atâția ani și ani, veniți!

Iar printre plopi și printre tei,

Se-aud pașii printre timpuri

Cu MESAGERUL DRAGOSTEI,

Piramide, ODE, IMNURI!

Răsună glas de poezii,

Și poeții toți suspină,

În amintiri și reverii,

Și-n vers, suflete, alină!

EMIMESC, e SIMBOLUL

Limbii noastre, spre-nălțare,

GENIULUI să-i ducem dorul

Ca o BINECUVÂNTARE!

În cele ce urmează avem un exercițiu propus de scriitorul Andrei Adam DÓSA (inspirat după poezia lui Vasile Leac) și realizat la Liceul Teoretic „Kemeny Janoș”, clasa a V-a, prof. Folea Mariana - prin proiectul „Creație la poale de Călimani”, 2025, finanțat de Secretariatul General al Guvenului.

Ce este LITERATURA ?

Eu cred că literatura este alfabetul. (H.C.)

Comunicare, ciorbă, poveşti. (D.)

Literatura e litere fromoşi şi cărţi (F.J.)

Literatura este un om care ştie poveşti şi literele (E.I.)

Un grup de texte dintr-o limbă sau poveşti. (B.M.)

Ce este un GENIU ?

Un geniu este chocolat. (R.B.)

Un geniu este cocorată. (Z.E.)

Eu cred că geniu este un om superb. (H.C.)

Geniu este un om care ştie ştiinţe. (E.I.)

Cred că înseamnă oamenii care sunt isteţi şi cu o medie bună. (R.N.)

Când cineva ştie toate răspundele la întrebări. (?)

Foarte bun la mate! (D.)

Un geniu este ca un copil care ştie matematica şi tot de genu. (B.ZS.)

Eu cred că sunt geniu! (F.J.)

Un om care este ştiutor într-un lucru. (B.M.)

Inspiraţia lucru care meargă la pictori şi sculptori şi spune ceva. (E.I.)

Inspiraţia este atunci când vrei să desenezi sau să faci ceva atunci nu copiezi, că te gândeşti tu, adică eşti creativ. (H.C.)

Bun pentru mate! (D.)

Ce este INSPIRAȚIA?

Eu sunt inspirat de doamna profesoară. (F. J.)

Inspiraţia înseamnă când oamenii au gânduri minunate (R.N.)

Inspiraţia înseamnă că un om face ceva foarte bine şi noi vă facem asta. (D.?.)

Este un lucru din care primeşti o idee din ceva, ex: am primit o idee dintr-o carte. (B.M)

Autorul este un om care scrie poveşti, texte. (B.M.)

Eu va fi autor când va face mari. (F.J.)

Ce este AUTORUL?

Omul care scrie poveşti sau desenez şi scriu numele. (R.N.)

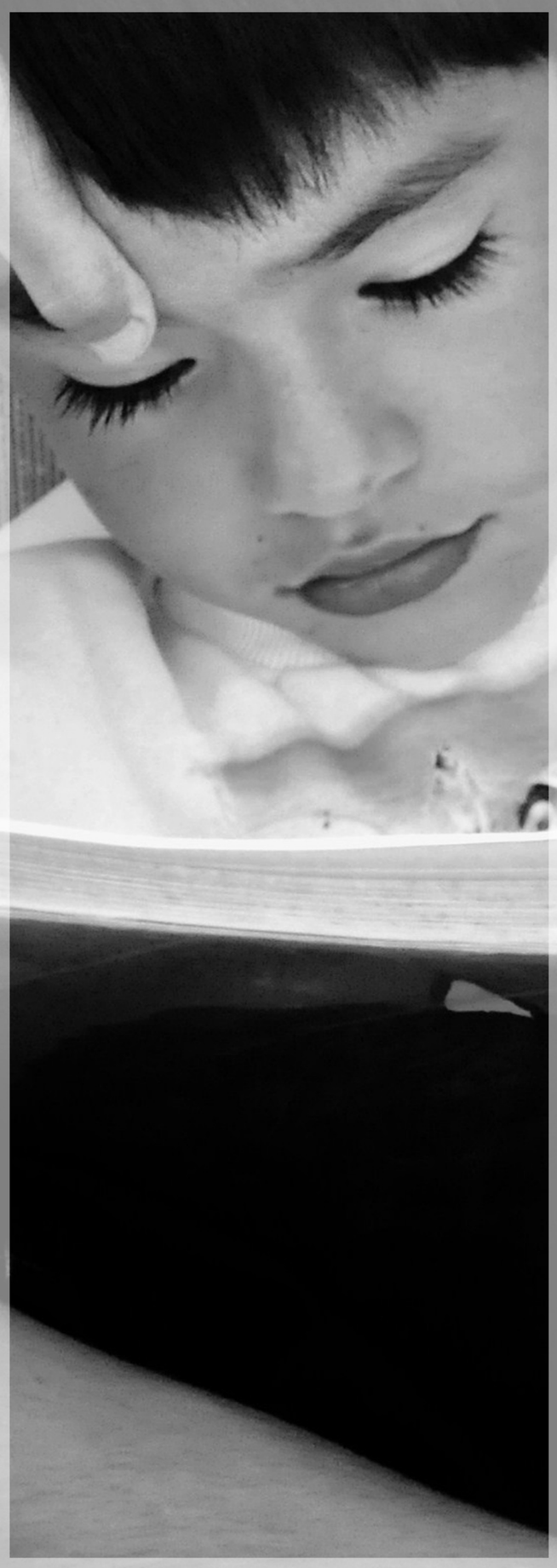
Eu cred că autor este un prezintă cu carte şi cine a scriu de carte? (P.D.)

Echipa redacțională:

Editor
Viorica Macrina LAZĂR

Asistent Editor
Doina ȚIFREA
Aurica Maria UJICĂ
Georgeta Maria LUNG
Oana COJA
Valentina Mădălina APOSTOL
Mihaela VÎLCAN
Mariana FOLEA
Lenuța KODRATOVICI
Mihaela MEZEI
Anna Maria SZASZ

Design & Tehnoredactare
Vasile MOLDOVAN

Editat și tipărit de:
BIBLIOTECA MUNICIPALĂ „GEORGE SBÂRCEA" TOPLIȚA
ISSN: 2537-1606; ISSN-L 2537-1606
2024

Contact și info: **toplitera@yahoo.com**